

అమెరికా కాలేజ్ కథలు

- లిపి మల్లాది

అమెరికాలో కాలేజీ చదువంటే ఒకప్పుడు గగనకుసుమం, అదో ఇంద్రజాలం. గత రెండు, మూడు దశాబ్దాల్లో అమెరికాలో చదువుకోసం వస్తున్న విద్యార్థుల సంఖ్య గణనీయంగా పెరగడమే కాక, ఇండియాలో కూడా ఒక మాదిరిగా చదువుకున్న కుటుంబాల్లో దాదాపు ప్రతి ఇంటికీ కనీసం ఒకరైనా అమెరికాలో చదువుకుంటున్న పిల్లలుంటున్నారు. ఇంటర్నెట్ అరచేతిలోకొచ్చేసిన ఈ రోజుల్లో అమెరికాలో కాలేజీలు ఎలా ఉంటాయో, అక్కడ డార్మ్స్ ఎలా ఉంటాయో, స్టూడెంట్స్ జీవితాలు ఎలా ఉంటాయో.. అనే విశేషాలు అతి సులువుగా తెలిసిపోతున్నట్లనిపిస్తున్నాయి. ఐనా మొదటిసారి చదువుకోసం అమెరికా వచ్చే ప్రతి విద్యార్థికీ ఎవరి అనుభవం వారిదే, ఎవరి ఇబ్బందులు వారివే, ఎవరి స్నేహాలు వారివే. ఈ నేపథ్యంలో అమెరికాలో చదువుకోసం వచ్చిన ఓ సాధారణ మధ్యతరగతి అమ్మాయికి ఎదురైన సంఘటనలు, సన్నివేశాలు.. స్నేహాలు, సంతోషాలు.. సరదాలు.. వెరసి ఇవన్నీ అమెరికా కాలేజీ కథలు. స్వానుభవాలనూ, విన్న అనుభవాలనూ, చూసిన అనుభవాలనూ - ఆసక్తికరమైన కథలుగా కౌముది పాఠకులకు అందిస్తున్నది లిపి మల్లాది. 'నా కళ్ళతో నాన్న' ధారావాహికతో కౌముది పాఠకుల అభిమానాన్ని సొంతం చేసుకున్న లిపి మల్లాది ఈ ధారావాహికతో మీకు మరింత చేరువౌతుందని ఆశిస్తూ..

- సంపాదకుడు

(ప్రారంభం)

"ఎగ్జామ్స్ ఉంటే చదువుకోకుండా టీవీ చూస్తావేంటి? ఇన్నేళ్ళూ ఎలాగో నా పూజలు ఫలించి అన్నీ పాసయ్యాయి. ఈ ఒక్క సంవత్సరం కూడా గట్టిక్కితే నిన్ను ఎవరో ఒకడికిచ్చి పెళ్ళి చేసి నా బాధ్యత తీర్చుకుంటాను" అని ఎప్పటిలానే అమ్మ మొదలుపెట్టింది.

"నీ పూజల వల్ల నేను పాస్ అవుతుంటే మళ్ళీ చదువుకోవడం ఎందుకు?" అని నేను ఎదురు ప్రశ్న వెయ్యడంతో ఎప్పటిలానే గొడవ మొదలైంది. అదే సమయానికి ఫోన్ రింగ్ అవ్వడంతో హమ్మయ్య అనుకున్నాను. కానీ హలో అన్న తరువాతే తెలిసింది, పెనం మీద నుండి పాయిల్లో పడ్డాను.

"నీ ఫ్రెండ్స్ లో ఎవరో శూర్పణక్క చేసుంటుంది. ఇంకేం చదువుతావు!?" అని అమ్మ అరిచింది.

"నా ఫ్రెండ్ శూర్పణక్క కాదు. మీ అబ్బాయి రావణాసురుడు ఫోన్ చేసింది" అని బదులిచ్చిన వెంటనే కోపాన్ని మర్చిపోయి సంతోషంతో పొంగిపోతూ ఫోన్ లాక్కుంది.

"ఎంటి ఆ గొడవ?" అని అన్నయ్య అడిగాడు.

"ఇది ఎక్స్‌మ్యూ ఉంటే టీవీ చూస్తుందిరా" అని అమ్మ కంప్యూటర్ చేసింది. "దానితో కాదే చదువు. దాన్ని ఇంజనీరింగ్ చేర్చించేముందే చెప్పాను. బి.ఎస్సీ చదివించమని. ఇప్పటికైనా మించిపోయిందిలేదు. ఎవరైనా పల్లెటూరులో రైతును చూసి పెళ్ళి చేసెయ్" అని అన్నయ్య చెప్పడం పక్కనే ఉన్న నాకు స్పష్టంగా వినిపించింది. ఎలా అయినా వీళ్ళకి బుద్ధి చెప్పాలి. ఇంకా వన్ ఇయర్ ఉంది కాబట్టి నేను యు.ఎస్.ఏలో మంచి యూనివర్సిటీలో ఎడ్మిషన్ సంపాదిస్తే అప్పుడు తెలుస్తుంది నాగురించి అని నాలో నేను శపథం చేసుకున్నాను. రెండూరోజుల తరువాత ఉన్న పరీక్ష ఎన్విరాన్ మెంటల్ సైన్స్ అయినా అది ఐ.ఏ.ఎస్ పరీక్షలా చదివాను.

ఎక్స్‌మ్యూ పూర్తయిన వారం రోజులకి ఫ్రెండ్స్‌తో మాట్లాడుతూ ఎం.ఎస్ చెయ్యాలనుకుంటున్నా అని చెప్పాను.

"మనమందరం ఒకే యూనివర్సిటీకి వెళ్లాం"తో మొదలైన మా సంభాషణ "మా నాన్న ఒప్పుకోరు, మా అమ్మ ఒప్పుకోదు" తో ముగిసింది. అన్నయ్యని పంపారు కాబట్టి నన్ను ఖచ్చితంగా పంపుతారులే. లేకపోతే గొడవచేసి ఒప్పిస్తాను అనుకుని ఇంటికి బయలుదేరాను. రాత్రి డిన్నర్ చేస్తుండగా "ఇంకా వన్ సెమిస్టర్లో నాకు డిగ్రీ వచ్చేస్తుంది" అని అన్నాను.

"వెరీ నైస్" అని నాన్న అంటే,

"పెళ్ళి సంబంధాలు చూడాలి" అని అమ్మ అంది.

"వద్దు. నేను మాస్టర్స్ చేస్తాను. అన్నయ్యని పంపారు కాబట్టి నన్ను కూడా పంపాలి" అని మొండిపట్టు పట్టాను. అమ్మ ఏదో అనబోతుంటే నాన్న అడ్డుపడి

"ఏ యూనివర్సిటీ?" అని అడిగారు.

"ఇంకా తెలీదు" అని చెప్పాను.

"జీ.ఆర్.ఈ, టోఫోల్ ఇప్పుడు రాస్తావు?"

"టు మంత్స్లో"

"ఏ సబ్జెక్ట్లో మాస్టర్స్?"

"ఏరో స్పేస్ ఇంజనీరింగ్" అంటూ మంచి సంభాషణ జరుగుతుండగా "ఏరో స్పేస్ అయితే నీకు ఉద్యోగం రాదు. ఉద్యోగం వచ్చినా మంచి జీతం రాదు. అన్నయ్యలా కంప్యూటర్స్ తీస్కో" అంటూ అమ్మ మళ్ళీ అన్నయ్య భాగవంతని మొదలు పెట్టింది. దాంతో మరో గొడవ.

మర్నాడు నా ఫ్రెండ్ ఒక బాంబులాంటి వార్త తెచ్చింది. "నెక్స్ మంత్ నుండి జీ.ఆర్.ఈ పాటర్న్ మారిపోతుంది. ఇంకా చాలా టఫ్ చేస్తారట" అని చెప్పింది.

ఎలా అయినా మూడు వారాల్లో ఎక్జాం రాయాలని నిశ్చయించుకున్నాను. అమ్మని పక్కన పెట్టి నాన్న దగ్గరికి వెళ్ళాను. పని జరిగిపోతుంది అనుకుంటే,

"అన్నయ్యని స్లాట్ బుక్ చెయ్యమను" అని నిరుత్సాహపరిచారు.

అమ్మ, అన్నయ్య ఇద్దరూ నేను పై చదువుకి వెళ్ళడం ఇష్టంలేదని మాట్లాడుకోవడం స్పష్టంగా విన్నాను. ఇంక జరిగినట్టే. పోతే వెంట్రుక, వస్త్ర కొండ అన్నట్టు ఓ ఈ మెయిల్‌ని అన్నయ్యకు పంపాను. విచిత్రంగా వెంటనే తన క్రెడిట్ కార్డ్ నంబర్, జీ.ఆర్.ఈ స్లాట్ వెబ్‌సైట్‌ని పంపి "గుడ్ లక్" అని రాసాడు.

అన్నయ్య మనసు మార్చుకునేలోపే చేసేయ్యాలని వెబ్‌సైట్ ఓపెన్ చేసాను. నా జీవితంలో మరో సినిమా కష్టం కనపడింది. కేవలం ఒకటే స్లాట్ మిగిలింది. అదీ వచ్చేవారంలో ఉంది. ఆలస్యం చేస్తే అది కూడా పోతుందని భయపడి వెంటనే బుక్ చేసాను.

వారం రోజుల్లో మాత్స్, ఇంగ్లీష్ చదవాలి. వారం రోజులంటే కోచింగ్ కష్టం. అటకమీద ఉన్న అన్నయ్య పుస్తకాలపైన దుమ్ము దులిపి టేబుల్ మీదపెట్టాను.

"నన్ను డిప్లొమీ చెయ్యకండి" అని తలుపు మూసి చదవడం ప్రారంభించాను. అలా వారం రోజులపాటు పట్టు వదలని విక్రమార్కుడిలా నేను పడ్డ శ్రమకి ఫలితం జీఆర్.ఈలో 1600కి 1420 వచ్చింది. జీవితంలో మొదటిసారి మా అమ్మ అలా నన్ను చూడడం గమనించాను. ఆ చూపే గర్వం ఏమో?

"నీకు బ్రెన్ ఉంది. కానీ ఎప్పుడూ వాడవు" అని నవ్వింది.

అలానే టోఫల్ కూడా రాసి యూనివర్సిటీ లిస్ట్లు చూడడం మొదలు పెట్టాను.

"నేను న్యూయార్క్కి వెళ్ళనా?" అని సినిమా ప్రభావంతో అడిగాను.

"కాస్ట్ ఆఫ్ లివింగ్ ఎక్కువ" అని నాన్న అన్నారు.

"మరి ఫ్లోరిడా?"

"మా అక్కయ్య ఇంట్లో ఉండొచ్చు" అని నాన్న.

"వద్దులే. కేలిఫోర్నియా?"

"వదిన వాళ్ళ ఆడపడుచు ఉండేది అక్కడే నీకు అన్నీ వండిపెడుతుంది" అని అమ్మ.

"వద్దు. టెక్సస్?"

"అక్కడ వాళ్ళున్నారు"

"ఈ స్టేట్?"

"అక్కడ వాళ్ళున్నారు" అంటూ అరగంట తరువాత. "అన్నయ్య కొలొరాడో బౌల్డర్ మంచి యూనివర్సిటీ అని చెప్పాడు. అక్కడికి వెళితే అన్నీ తనే చూసుకుంటాడట. ఏ దిగులూ ఉండదని చెప్పాడు" అని అమ్మ అంది.

"వద్దు" అని వెంటనే కఠినంగా చెప్పాను.

"ఇండియానాలో తెలిసిన వాళ్ళెవ్వరూ లేరు" అని నాన్న కన్ను కొట్టారు.

గూగుల్ చేసి చూస్తే పర్ డ్యూ యూనివర్సిటీ కనపడింది. వారంలోగా అప్లై చేసాను. పోస్ట్మాన్ వచ్చిన ప్రతిసారి కాలు కాలిన పిల్లిలా నేను తిరగడం మా అమ్మకి కాలక్షేపంగా మారింది. బెల్ మోగిన ప్రతిసారి ఓ రాయబారి నా ఐ.20ని తెస్తున్నాడు కాబోలు అని నేనే తలుపు తెరవడంతో బెల్ మోగినా ఇంట్లో ఎవరూ తలకూడా తిప్పడం మానేసారు. మధ్యాహ్నం ఇంట్లోనే ఉండాలని ఫ్రెండ్స్ని దూరం పెట్టాను. ఇలా మూడువారాలు గడిచింది. నాలో నిరాశ పెరిగింది. వచ్చేది లేదు, పెట్టేది లేదు అని ఫ్రెండ్స్ తో కలిసి సినిమాకి వెళ్ళాను. ఇంటర్వెల్ కి ముందు అమ్మ ఫోన్ చేసి వెంటనే ఇంటికి రమ్మంది. సినిమా ఎలా అయినా బాలేదని వెళ్ళాను. "వీసాకి బేంక్ ఏర్పాట్లు నాన్న చేస్తున్నారు. మనం స్లాట్ బుక్ చేద్దాం. మంచి రోజులు ఇవి" అని ఓ పేపర్ నా చేతికి ఇచ్చింది.

"అలా లేదు చూలూ లేదు కొడుకు పేరు సోమలింగం అంటే ఇదే" అని కోపంగా అన్నాను.

ఆశ్చర్యంగా నా మొహం చూసి "ఓ నీకు చూపించలేదు కదూ, నీకు ఐ.20 వచ్చింది పోస్ట్లో" అని తెరిచిన ఫెడెక్స్ పాకేజీని ఇచ్చింది.

నిల్ ఏంస్టాంగ్ మూన్ మీద కాలు పెట్టినప్పుడు కూడా అంతలా గెంతులేసి ఉండడు. మరో రెండు వారాల్లో వీసాకూడా వచ్చింది. పాస్ పోర్ట్ చేతికొచ్చాక "చూసావా? నా వల్ల కాదన్నావు. నీకు అసలు నా గురించి తెలియదు" అని అమ్మని వెక్కిరించాను.

"వీసా రాగానే సరిపోదు. అక్కడికి వెళ్ళి డిగ్రీ సంపాదించాలి" అని మళ్ళీ చదువుగోల మొదలు పెట్టింది. స్టూడెంట్ కి ఏం అవసరమో అన్నయ్యకి తెలుసు కాబట్టి షాపింగ్ నాకు సులువుగా జరిగిపోయింది. అక్కడ వింటర్ వేర్ బావుంటుంది కాబట్టి ఇండియానుండి తీసుకురావద్దని చెప్పాడు. చుడీదార్లు, లంగా ఓణీలు కూడా వద్దన్నాడు. కానీ ఎప్పుడైనా పనికొస్తుందని అమ్మ సూట్ కేస్ లో మూడు జతలు పెట్టింది.

"నెయిల్ పాలిష్ రిమూవర్ తీసుకురావాలా? అక్కడ కొనుక్కోవచ్చా?" అని అమాయకంగా అడిగాను.

"ఒసేయ్. నువ్వు వస్తుంది చదువుకోడానికి. ఫేషన్ షోకి కాదు" అని మందలించడంలో తప్పు లేదనిపించింది.

అలా నెమ్మదిగా నా రెండు సూట్ కేసులు 25 కేజీలు నిండడంతో నా గుండె బరువెక్కింది. అమెరికాకి వెళ్తున్నానని ఉన్న ఉత్సాహం పోయి అమ్మ, నాన్నకి దూరంగా వెళ్తున్నానన్న బాధ మొదలైంది. అమ్మ చెప్పింది నిజమే కాబోలు. తన మాట విని పెళ్ళి చేసుకోవాల్సింది. అనవసరంగా పంతానికి వెళ్ళాను. ప్రయాణానికి రోజులు దగ్గర పడే కొద్దీ నాలో దిగులు పెరిగింది. ఇంతలోపు చుట్టాలకి సెండ్ ఆఫ్ పార్టీ. అందరూ ఆనందంగా నవ్వుతూ మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఆంటీలు వాళ్ళమీద, వీళ్ళమీద గాసిప్ చేస్తున్నారు. పిల్లలు పరిగెత్తుతూ ఆడుకుంటున్నారు.

"నువ్వు కూడా వెళ్ళిపోతే మీ అమ్మ బెంగపడుతుందే" అని మామయ్య.

"ఒక్కడానివే ఎలా ఉంటావో, కనీసం అన్నయ్య దగ్గరికి వెళ్ళాల్సింది" అని పిన్ని.

"నువ్వు లేకపోతే మీ అమ్మకి కాలక్షేపం ఎలాగే?" అని అమ్మమ్మ.

వీళ్ళందరిని కూడా నేను మిస్ అవుతా అని అప్పుడు నాకు తెలిలేదు.

ప్రపంచంలో ఎంతోమంది విదేశానికి వెళ్ళారు. వారు చేసింది నేనెందుకు చెయ్యలేను? అన్నయ్య ఉండగలిగితే నేనూ ఉండగలుగుతాను అని మూర్ఖబలంతో రోజులు గడిపాను. చివరికి ప్రయాణం రోజు వచ్చింది. ఇంకొన్ని రోజులుంటే బావుండేదనిపించింది. ఏదోటి జరిగి ఫ్లైట్ కేన్సిల్ అయితే బావుండు. లేదా ట్రాఫిక్ లో చిక్కుకుని ఫ్లైట్ మిస్ అయినా బావుండు. నేను ఆ ఫ్లైట్ ఎక్కకూడదని ప్రార్థనతో రోజు మొదలైంది. ఇంటినిండా చుట్టాలు, ఫ్రెండ్స్, వారిముందు ఏడవకూడదని గుండెని రాయి చేసుకున్నాను.

గుంపులో కూర్చుని వారంతా కబుర్లు చెప్పుకోవడం చూసి కాస్త ఈర్ష్య కలిగింది. రేపటి నుండి నేను వారితో ఆ గుంపులో కూర్చోలేను. అమ్మమ్మ వినబడేందుకు గట్టిగా అరిచి మాట్లాడక్కర్లేదు. ఆలస్యంగా ఇంటికి వస్తే అమ్మ తిడుతుందన్న భయం ఉండదు. కానీ ఆ కారణాలు నా కళ్ళని తడిచేసాయి. నాన్న బయటికి వెళ్ళేప్పుడు ఆ కారు శబ్దం నన్ను నిద్రలేపదు. మధ్యాహ్నం అమ్మ ఫేస్ ఆఫ్ చెయ్యదు. అన్నయ్య గురించి పొగడ్డలు వినక్కర్లేదు.

కానీ ఈ ఏడుపు ఆగడంలేదు. నన్ను చూసి అందరూ ఓదార్పడం మొదలుపెట్టారు. కానీ విమానం ఎక్కాక ఎవరుంటారు? అలా కన్నీటితోనే అమ్మ, నాన్న నన్ను సాగనంపారు. బోర్డింగ్ పాసు తీసుకున్నాక సెక్యూరిటీ లైన్ లోకి వెళ్ళకుండా వెనక్కి వెళ్ళిపోదామా అని కొంతసేపు ఆలోచించాను.

ముందడుగు వేసాక వెనక్కి తిరగకూడదు అని నాన్న చిన్నప్పటి నుండి నేర్పడంతో అందరితో పాటు లైన్ లో నుంచున్నాను. సెక్యూరిటీ చెక్ పూర్తై గేటు దగ్గర కూర్చున్నప్పుడు నాలా వంటరిగా కాక కుటుంబంతో ప్రయాణిస్తున్న వారిని చూసి ఎంతో కుళ్ళుకున్నాను. ఇంతలోగా బోర్డింగ్ మొదలైంది. విమానం ఎక్కి నా సీటులో కూర్చుని కిటికీలోంచి బయటికి చూసాను. మా అమ్మ, నాన్న ఇంకా అక్కడే నిలబడి ఉంటారు. తిరిగి వారిని ఎప్పుడు చూస్తానో అని బాధ పడుతుండగా విమానం టేక్ ఆఫ్ అయ్యింది. కిటికీలోంచి చూస్తూ నేను ఇరవైఏళ్ళు జీవించిన ఊరిని, కుటుంబాన్ని, ఫ్రెండ్స్ ని వదిలి నా మొదటి విమాన ప్రయాణం చేసాను.